

nejasna bodočnost, ki leži pred njim, ki določuje našo večno srečo in nesrečo.

In ko gleda človek zahajajoče solnce, ali pojemujočo naravo, kako hitro se mu posili spomin na čas, ko se bo tudi on ločil od sveta, na katerega je pa še tako zelo navezan, o katerem si pogosto domišlja, da je njegov raj.

O, da bi se večkrat zvečer ob solnčnem zahodu človek spomnil tudi na življenja večer in na odhod s tega sveta, v neznano deželo, iz katere ni vrnitve . . .

Taras Vasiljev.

Prišel čas je senokosa . . .

Prišel čas je senokosa,
Trava dozorela je;
Ko je pala hladna rosa,
Kmet prispel iz sela je.

In nabrusil je z oslco
Smrtonosni kósici;
Slednjo je končal cvetico
Že v jutranji rosici.

Pa je zjutraj priletela
Tresorepka pit rosó,
Pa je skoro omedlela,
Ko je zrla vse mrtvó . . .

Slavko Slavič.

Kosci kosijo.

Kosijo kosci rožice,
Aj, rožice ubožice,
In zraven pesni pevajo,
In srca si ogrevajo . . .

In rožice solzijo se,
A kosci veselijo se
Ter vriskajo čez širno plan,
Veseli, kot pomladni dan.

Vetrovi suhi pihajo
In rožice usihajo,
Pa fantiči se smejejo,
In vetri dalje vejejo . . .

Zvonimir.

